

най-близкитѣ. До Кара-Юсуфъ санитаритѣ не-
чакано врѣхлетѣли на неприятелски патрулъ.
Турскиятъ чаушъ, възрастенъ и благоразу-
менъ човѣкъ, кротко казалъ на нашитѣ да
не се приближаватъ толкова, че има много
турски войници, които не разбиратъ значе-
нието на червения кръстъ и ще стрелятъ
върху тѣхъ.

И на тая позиция, прочутата въ тия дни
кота 82, прекарахме една мжчителна нощъ.
Валѣше пороенъ дъждъ, ние се бѣхме скрили
подъ една импровизирана палатка. При насъ
бѣше и дружинния командиръ, твърде загри-
женъ. Флангътъ ни бѣше откритъ и той много
се боеше отъ едно скрито настѣпление по
долината на водопроводитѣ. Той постоянно
ни обясняваше, какъ лесно и незабелязано
могатъ да се промъкнатъ отъ тамъ.

— И току ги вижъ утре осъмнали надъ
Ортакчи. И — въ флангъ... Ехъ, че работа ще
ни отворятъ!

И той високо и грѣмко се смѣеше, но въ
тоя смѣхъ звучеше повече тревога и безпо-
койство, отколкото веселостъ. Но ние стояхме
будни и чакахме. Къмъ позицията редовно
изпращахме патрули за свръзка. Сега напрег-
нато следѣхме нѣкакъвъ далеченъ и блуж-
даещъ въ мрака огънь, който ту изчезваше,
ту блѣсваше отново, но идѣше, приближа-
ваше се къмъ селото. Може би настѣпватъ?